

Alice Zeniter

Sztuka tracenia

WYDAWNICTWO
SONIA DRAGA

ISBN: 978-83-8110-506-4

Tłumaczenie: Agnieszka Rasińska-Bóbr

Premiera: 17 października 2018

Cena: 42,00 zł

Format: 143 x 205 mm

Oprawa: zintegrowana

Sonia Draga sp. z o.o., ul. Fitelberga 1, 40-588 Katowice,
tel.: 32 7826477, 7826037, fax: 032 2537728

Dział handlowy: Danuta Czarnowska, 693420384,
danuta@soniadraga.com.pl

Promocja: Agnieszka Jedlińska, 695672067,
agnieszka@soniadraga.com.pl

Redakcja: info@soniadraga.pl

„Sztuka tracenia to rodzinna saga o przemilczeniach z czasów wojny algierskiej. Porywająca, uniwersalna powieść”.

[La Libre Belgique](#)

„Pełna rzadko spotykanej empatii opowieść o losach rodziny francuskiej, której dziadek był harkisem”.

[Culturebox](#)

„Jak się określić, gdy nie ma słów pozwalających nazwać własną przeszłość? Z tym wyzwaniem zmagają się trzydziestolatka, powracając do tematu wojny algierskiej we Francji, gdzie toczy się debata na temat tożsamości”.

[Le Point](#)

„W Sztuce tracenia młoda powieściopisarka przejmująco opisuje problem poszukiwania własnych korzeni, przełamując tabu wojny algierskiej”.

[Le Monde](#)

„W swojej powieści wnuczka harkisa z rozmachem i empatią ożywia wspomnienia rodziny z Algierii przeżywającej zmienne koleje losu od lat trzydziestych do współczesności”.

[Télérama](#)

**Książka uhonorowana
nagrodą Polski wybór
Goncourtów, Prix Goncourt des
Lycéens 2017, Prix Littéraire
„Le Monde”, Prix des Libraires
de Nancy – „Le Point”**

„Zaskakująca”.

[Le Monde des livres](#)

„Bardzo piękna powieść”.

[Lire](#)

„Kolejna powieść Alice Zeniter jest ambitna. Niesamowicie udana”.

[Le Croix](#)

„Powieść, która nie pozostawia obojętnym”.

[Le Figaro Magazine](#)

„Jedna z najmocniejszych powieści tego sezonu”.

[La Nouvelle République](#)

„Ważna książka. Równie głęboka co olśniewająca”.

[Le Parisien](#)

Alice Zeniter

Francuska dramatopisarka, scenarzystka i autorka powieści, które uhonorowano między innymi nagrodą literacką miasta Caen, Prix littéraire de la Porte Dorée oraz Prix de la Fondation Laurence Trân. Zadebiutowała w wieku szesnastu lat książką *Deux moins un égal zero*. *Sztuka tracenia* to jej piąta powieść, wyróżniona Prix littéraire du Monde, Goncourt des Lycéens oraz Polskim wyborem Goncourtów.

Fragment powieści

„Czy zapomniała, skąd pochodzi?”

Gdy Muhammad wypowiada te słowa, mówi o Algierii. Ma za złe siostrze Naimy i jej kuzynkom, że zapomniały o kraju, którego nigdy nie znały. Podobnie zresztą jak on, bo urodził się na osiedlu w Pont-Féron. Co można zapomnieć?

Oczywiście, gdybym ja pisała historię Naimy, nie zaczynałabym od Algierii. Rodzi się w Normandii. O tym należałoby opowiedzieć. O czterech córkach Hamida i Clarisse, które bawią się w ogrodzie. O ulicach Alençon. O wakacjach na półwyspie Cotentin.

A jednak, jeśli wierzyć Naimie, Algieria zawsze gdzieś tam była. Stanowiła sumę różnych elementów składowych: jej imienia, ciemnej karnacji, czarnych włosów, niedzieli spędzanych u Jemmy. Tej Algierii nie mogła zapomnieć, bo nosiła ją w sobie i na twarzy. Gdyby ktoś jej powiedział, że to, o czym mówi, wcale nie jest Algierią, że to cechy wyróżniające imigrantów z Maghrebu, a ona należy do ich drugiego pokolenia (jakby nigdy nie przestawało się imigrować, jakby ona sama była w ruchu), Algieria natomiast jest rzeczywistym krajem, istniejącym fizycznie, leżącym po drugiej stronie Morza Śródziemnego, Naima przerwałaby może na moment, a potem przyznałaby, że tak, to prawda, tamta Algieria, tamten kraj zaczął dla niej istnieć znacznie później, w roku jej dwudziestych dziewiętych urodzin.

Do tego niezbędna okaże się podróż. Będzie musiała zobaczyć Algier z pokładu promu, by kraj wyłonił się na nowo z milczenia, które spowijało go szczelniej niż najgęstsza mgła.

O książce

W tym wielkim powieściowym fresku Alice Zeniter opowiada o losie kolejnych pokoleń rodziny uwięzionej w przeszłości zawieszonyj między Algierią a Francją. *Sztuka tracenia* to historia wolności, jaką ma w sobie każdy, niezależnie od swojego dziedzictwa oraz nakazów społecznych. To powieść o emigracji i integracji, o powrocie do korzeni i odkrywaniu własnej tożsamości.

Do niedawna Algieria była dla Naimy tylko nieciekawym tłem rodzinnej historii. We francuskim społeczeństwie, które wciąż stawia sobie pytanie o własną tożsamość, wszystko zdaje się jednak odsyłać ją do własnych korzeni. Rzecz w tym, że nikt nigdy nie opowiedział Naimie o przeszłości przodków. Czy na jej życie i tożsamość może mieć wpływ coś, o czym nie ma pojęcia?

Dziadek Naimy, kabylski góral, zmarł, zanim zadała mu pytanie, dlaczego historia określiła go mianem *harki*. Jej babcia być może mogłaby udzielić odpowiedzi – gdyby tylko mówiła w języku zrozumiałym dla wnuczki... Milczeniem zbywa ją także ojciec, który przybył do Francji latem 1962 roku i zamieszkał w pośpiesznie zbudowanym obozie przejściowym. Nigdy nie usłyszała od niego ani słowa o Algierii jego dzieciństwa.